

ΣΕΡΠΙΕΡΕΙΟΣ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ.

Μία μονομαχία manquée.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ κοιτιλλίων.

Πρόσωπα ὁ κ. Π. Κολοκοτρώνης καὶ εἰς Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ πρῶτος εὐρὼν κενὴν καρέγλαν κάθηται.

Ὁ δεύτερος εὐρίσκων ἄλλην κενὴν κάθηται πρὸ τοῦ κ. Κολοκοτρώνη, καλύπτων αὐτὸν διὰ τῶν νώτων του.

Πάνος. Κύριε, κάθου ἐμπρὸς μου.

Ἰταλός. Ναί.

Πάνος. Μὰ δὲν εἶσθε διαφανὴς διὰ νὰ μπορῶ νὰ βλέπω.

Ἰταλός. Δὲν εἶμαι διαφανὴς, ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ καμμιὰ πόρτα, διὰ νὰ μὴ βλέπω.

Ἐδῶ τὸ πρᾶγμα κορόνι, ὁ Πάνος ἀγριεύει, ἀλλὰ καὶ δὲν θέλει νὰ κάμῃ σκάνδαλον.

Πάνος. Νὰ βάλωμεν λοιπὸν κόμβον.

Ἰταλός. Pile ou face?

Πάνος. Ὅπως θέλεις.

Ἰταλός. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ παίζω σ' τὴν τύχη τὰ τοια ὠραία θεσίτσα.

Ὁ Πάνος ἀνυπομονεῖ· οἱ φίλοι παρεμβαίνουν καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κόμβος λύει τὸ ζήτημα ὑπὲρ τοῦ Πάνου, ἀλλ' ὁ Ἰταλὸς ἀκόμη τὸ στρήθει.

Καὶ ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ μονόπρακτος κωμῳδία : Μία μονομαχία manquée.

Πολλὰ παρενοήσεις ἐγένοντο ὑπὸ βουλευτῶν κυρίως ἕνεκα τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ἦσαν καὶ εὐειδεῖς καὶ δανδιστὶ ἐνδεδυμένοι, συνάμα δ' ἔφερον καὶ τὰ ἰταλικά χρώματα.

Οἱ Γαρσίαι οὗτοι ἐξελαμβάνοντο ὡς νέοι τοῦ κόσμου.

Τούτου ἕνεκα πολλοὶ τοὺς ἐπλησίαζον μὲ τὸ κατὰ σύμψαινον ἐκεῖνο μειδιᾶμα καὶ ἀντηλλάσσετο ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Ἐχετε, Κύριε βιζαβῆ ;

— Commanda Signore.

— Ἄ ! ὄχι, τίποτε.

Καὶ ἀπέρχοντο γελῶντες.

Ἄλλους ὅμως οὕτε αὐταὶ αἱ ταινίαι ἄς ἔφερον οἱ Γαρσίαι τοὺς ὀριεντάριζον, καὶ ἐπέμενον νὰ ἐρωτῶσι καὶ μόλις ἐνόουν τί τρέχει, ὅταν τοὺς ἔβλεπον μὲ δίσκους καὶ ποτήρια εἰς τὸ χέρι.

Ἦσαν συνειθισμένοι ἐν τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀνακτορικῶν χορῶν, Μανιατῶν κλητῆρων μετρημισμένων, οὓς μόνον διὰ βιζαβῆ δὲν ἐτόλμα τις νὰ ἐρωτήσῃ.

Παρητηρήθη πολὺ ὑπὸ τῶν θηλέων Ὁθέλλων ὅτι κατὰ προτίμησιν εἰς τὸ Κοιτιλλίων τῇ κομήσει Δούποκη ἐδόθη μεγάλη ὠραία ἀνθοδέσμη, ἐνῶ εἰς τὰς λοιπὰς Κυρίας μικραὶ μόνον ἀνθοδεσμίδες.

Τὰ δημοκρατικὰ αἰσθήματα τῶν Κυριῶν προσεβλήθησαν, ἀλλ' ὁ παχὺς κ. Σερπιέρης ἠθέλησε νὰ παίξῃ ῥόλο Πάριδος καὶ ἔκαμε τὴν ἀνθοδέσμη μῆλον καὶ τὴν κόμησεν τὴν καλὴν.

Τουλάχιστον κερδίζομεν ἐν ὄνομα.

Εἰς τὸ ἐξῆς : ἡ καλὴ εἶναι ἡ κόμησσα.

Ὁ Ἀπεξηραμμένος ὅμως Γολγοθᾶς ἔδωκεν ἄλλην καθ' ἐμάθομεν ἐξηγήσιν.

Ἐπειδὴ καθ' ὅλον τὸν χορὸν ἦτο ὁ ἀποκλειστικὸς καβαλιέρος τῆς κομήσεως, ἡ ἀνθοδέσμη ἀπηυθύνετο καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο ἦτο τόσῳ μεγάλη.

Τὴν γαλλικὴν δημοκρατίαν ἀντεπροσώπευε μία Γαλλὶς ἀριστοκράτις, ἐνῶ ἡ αὐστριακὴ αὐτοκρατορία ἀντιπροσώπων τῆς εἶχε τὴν δημοκράτιδα Καλὴν.

Ὁ χορὸς οὗτος ὅστις ἤδη κατέλαβεν ἀνεξίτηλον θέσιν εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἔληξε τὸ πρῶτ' ἐπὶ μιᾶς ἐπισήμου θυσίας τῆς οἰκοδεσποίνης, ἥτις ἐπροφράγισε τὰς πρὸς τοὺς ξένους φιλοφροσύνας τῆς διὰ μιᾶς ὠριαίας λειποθυμίας.

Ὁ ἀνταποκριτὴς σας
Κρι-κρί.

Μαχάλλα Κεμπέρ. Αἴγυπτος. Τὸς 22 Γενναριοῦ.

Ἀγαπητὴ «Μὴ Χάνεσαι».

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ σὺ θὰ ἐδιδάσασαι τὰς ἀηδίας τῆς Κλειοῦς κατὰ τοῦ Ἰακωβάτου, καὶ δὲν θὰ ξεύρεις τί τὴν κάνει νὰ γράφῃ ἔτσι. Ἐγὼ σὰν ληξουριώτης σοῦ τὰ ἔξηγῶ. Ὁ Γεωργάκης ἀπὸ τὰ 1869 ἐφώναζε καὶ φωνάζει πῶς ἡ Κλειὼ εἶναι φύλλο ρούσικο, καὶ τώρα ἡ ἀρχόντισσα εὗρηκε τάχα τὴν περίστασι νὰ ἐκδικηθῇ, ἐνῶ ἔπρεπε ἂν ἤθελε νὰ βαστάξῃ ὅση ὑπόληψι τῆς ἔμενε νὰ μιμηθῇ τὴν Ἡμέραν ἢ ὅποια ἀναφέρει περὶ Ἰακωβάτου μὲ τὸ προπούμενον σέβας, διότι δὲν ἔκαμε ἄλλο ἢ Κλειὼ παρὰ νὰ μᾶς ἐνθυμίσῃ ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα ὅπου κάτι ἐλέγανε διὰ ρούμπλια. Τοῦτα σὺ τὰ ξερεῖς καλῆτερά μου καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν χουμίζῃς γιὰ νὰ βάλῃ μυαλὸ ἢ Κυρία Κλειὼ.

Ἀπὸ τὰ φύλλα σοῦ βλέπω πῶς κάποιος αὐτῶν τάχει μὲ τὸν Ἰακωβάτον ἀλλὰ ἐκεῖνοῦ ἐκατάλαβες τὸ σκοπὸ του καὶ τοῦ τὰ ψάλλεις, καὶ κάνεις καλὰ διότι εἶναι πλέον καιρὸς ἀντὶ νὰ μαζεῦνται αὐτοῦ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τέτοιοι μυγοχάφτες καὶ μὲ λίγα ψωρογράμματα νὰ σκοτίζου-νε τὸν κόσμον, νὰ δοθοῦνε σὲ ἔργα πρακτικώτερα, διότι προκομμένους ἔχουμε καὶ ἀληθινούς μὲ τὸ παραπάνω. Μὴ στοχασθῆς ὅτι μολονότι ἔμπορος εἶμαι ἐχθρὸς τῶν γραμμάτων, ἀπ' ἐναντίας· ἀλλὰ τὰ γράμματα πρέπει νὰ χρησιμεύουν νὰ φτιάνουν κοινωνίας καὶ ὄχι νὰ μεταχειρίζεται καθένας διὰ ἰδιοτέλειαν.

Ὁ συνδρομητὴς σου
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΣΠ. ΠΕΡΙΣΤΙΑΝΟΣ,
Κεφαλονίτης, Ληξουριώτης.

Υ. Γ. Ἐπειδὴ καὶ μὲ τὴν ἀΚλειὼν εἴμεθα δυστυχῶς μι-σοπατριώτες τὴν συμβουλεύω νὰ μὴ μοῦ ἀποκριθῇ, ἀν δὲ θέ-λει νὰ μάθῃ περὶ ἐμοῦ ἄς γράψῃ πρὸς τὸν ἐδῶ φίλον μου ἀνταποκριτὴν τῆς Κ. Παναγιώτην Γριτζάνην.

Ὁ ἴδιος

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΜΑΣ

[Ἐπιγράμμα εἰς Κομμονδοῦρορ].

Ἦτανε μένει καὶ θὰ μένη
Λειποθυμάει, δὲν πεθαίνει,